

Snobbes

PETRALOUISE MURIS

© Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris

BLADZIJ

HOOFDSTUK

3	1 De zielige hond.
7	2 Hondje voeren.
10	3 Spullen voor de hond.
14	4 Mama grijpt in.
17	5 De dierenambulance.
20	6 In het asiel.
24	7 Snobbes.

HOOFDSTUK 1 DE ZIELIGE HOND.

Jeroen moet zijn koningspoedel uitlaten.

Hij wandelt langs een met hekken afgebakend terrein.

Het is de derde dag dat hij langs het braakliggende terrein loopt.

Voor de derde maal hoort hij een onophoudelijk gejack en geblaf.

‘Zo blaft een hond als hij alleen is,’ denkt Jeroen: ‘wat zielig voor dat beestje.’

Hij blijft voor het hek staan en probeert tussen de struiken door te kijken.

‘Zou het een waakhond zijn?’ denkt hij: op wat moet hij dan passen? Misschien staat er een gebouwtje op dat terrein, maar dat kan ik van hier uit niet zien.’

Er staan hoge doornige bramenstruiken tegen de hekken. Jeroen besluit daarom of hij ergens verderop door het hek kan kijken.

Het kan immers een achtergelaten beestje zijn.

Hij maakt zich zorgen, hij ziet het beestje niet.

‘Sorry Kroes,’ zegt hij tegen zijn poedel: ‘ik weet dat je moe bent. Ik wil toch even om dit terrein lopen. Ik wil weten waar die hond zit.’

Het duurt een poosje eer Jeroen in de buurt van de blaffende hond is.

Er staan vele doornstruiken en brandnetels voor de hekken.

Kroes hoeft er niet doorheen, Jeroen laat hem even loslopen.

Moeizaam baant Jeroen zich een weg tussen de prikkelsruiken.

Tot zijn schrik ziet hij een groezelige trillerige magere hond.

‘Ik geloof dat ze die hond alleen gelaten hebben, Kroes. Wat een mager beest.’

Kroes tuurt van onder de struiken met een schuine kop naar zijn baasje.

‘Woef,’ blaft hij. Het lijkt net of hij zijn baasje begrijpt. Hij blijft voor de struiken staan, hij wacht geduldig.

Als Jeroen tussen de struiken tevoorschijn komt kwispelt Kroes uitbundig.

‘Och Kroes, ik denk dat die hond alleen gelaten is. Hij heeft volgens mij helemaal niets te eten of te drinken. Ik zag niks staan.’

Kroes holt weg.

Jeroen piekert: 'we moeten hem vanmiddag eten brengen. Jammer genoeg moet ik eerst nog naar school.'

Kroes snuffelt iets verderop aan de struiken.

'Hier! Aan de riem Kroes, we gaan naar huis.'

Eenmaal thuis geeft Jeroen zijn hond vers water en wat brokken.

Hij is blij dat Kroes een poosje alleen kan blijven.

Zolang zijn hond maar goed verzorgd en uitgelaten wordt is die tevreden.

Jeroen aait Kroes.

'Braaf beestje, zal jij zoet zijn?'

Kroes krijgt nog een aai, dan rent Jeroen naar zijn kamer. Hij moet zijn gymkleding pakken.

'Dag Kroes, ik ga weer, tot straks!'

De poedel reageert niet, die heeft zijn kluiif gevonden.

Jeroen haast zich naar school. Hij moet direct naar het gymlokaal. In de kleedkamer is het rumoerig.

Al zijn klasgenoten kleden zich om.

'Schiet op, doe gauw je gymkleding aan!' schreeuwt zijn vriend Ali.

'Ik moet je wat vragen Ali, straks kunnen wij een beetje kletsen.'

'Oké,' schreeuwt Ali, hij rent de gymzaal in.

Jeroen kleedt zich snel om.

De gymles duurt drie kwartier.

Als de gymles voorbij is, hollen alle kinderen de kleedkamer in.

Het is een herrie van jewelste, iedereen schreeuwt door elkaar.

‘Wat wilde je vragen?’ vraagt Ali nieuwsgierig. Hij kijkt naar de vele krassen op Jeroen’s armen en benen.

‘Hoe kom je daaraan? Je bloedt. Heb je met een kat gevochten?’

‘Nee hoor! Ik wilde vragen of jij dat braakliggende terrein weet te vinden.

‘Ja, wat is daarmee? Heb je daar bramen geplukt? Je mag daar niet komen, weet je. Het is privé-gebied daarom staan daar hekken omheen.’

waarschuwt Ali.

‘Daar loopt een zielige hond, dat arme dier heeft niks te eten of te drinken. Ga je vanmiddag mee dat beest voeren?’

Ali kijkt bedenkelijk, hij twijfelt of hij mee zal gaan.

‘Zal die bijten? Ik ben bang voor honden, het zijn net wolven.’

‘Hij is toch achter dat hoge hek joh, hij kan er niet overheen springen! Wat ben je toch een angsthaas.’

‘Nee man, ik ben heus niet bang voor alle honden.’

‘Ha, ha die gekke Ali. Voor welke honden ben jij dan niet bang? Voor schoothondjes zo groot als een cavia?’

Ali schreeuwt: ‘ik ben helemaal niet bang!’

De meester komt de kleedkamer binnen.

‘Wat is dit voor een herrie,’ moppert hij: ‘jullie zijn in de hele school te horen. Is het is uit met die herrie?’

Iedereen is meteen muisstil.

‘Zijn jullie klaar heren? Scott doe je schoenen aan en Rachid waarom heb jij je nog niet omgekleed? Schiet eens op, dan kunnen we naar de klas!’

Ali fluistert: ‘ik ga mee Jeroen, ik kom je vanmiddag om vier uur halen. Ik moet eerst naar huis.’

HOOFDSTUK 2 HONDJE VOEREN.

Jeroen is ongeduldig, hij wacht op Ali, die had beloofd om vier uur te komen.
De hond moet nodig uit.
Inmiddels is het halfvijf, Ali is er nog steeds niet.

‘Kom Kroes, ik denk dat Ali niet meer komt.
Laten we zelf dat hondje maar gaan voeren.’
Kroes komt uit zijn mand, hij weet dat hij naar buiten gaat. De hond holt luid blaffend naar de voordeur.
Jeroen heeft een stuk hondenworst en hondenbrokjes in een zakje gedaan.
Hij weet niet hoe hij water mee moet nemen.
In de kast staan wel schaaltes maar die mogen niet buiten gezet worden.
Er staan nergens lege flessen of potten.
‘Misschien heeft die hond wel een slootje in de buurt en drinkt hij daaruit.’ denkt hij.

Als Jeroen zijn flat uitloopt staat Ali bij de brievenbussen.
Hij zucht: ‘ik weet niet eens jouw achternaam, ik sta hier al een poos.’
‘Mijn achternaam is Vonk. Mijn bel is de tweede van links, hier zo.’
Hij wijst naar zijn bel en laat het hondenvoer zien.
‘Ik heb geen water bij mij, ik heb geen bakje.
Misschien heeft de hond water. Zoniet, moet jij maar een bakje regelen.’
‘Oké,’ lacht Ali.
Zou jij Kroes willen vasthouden? Het is een hele lieve hond maar hij trekt hard. Hij heeft altijd haast.’

Ali kijkt eerst angstig maar al gauw loopt hij trots achter Kroes aan.

Binnen een half uur zijn zij bij het braakliggende terrein.

‘Laat Kroes hier maar los, dan kan hij even uitrazen.’ zegt Jeroen.

Ali doet Kroes zijn riem af en kijkt om zich heen.

‘We hoeven toch niet door die bramenstruiken te kruipen?’

‘Nee hoor, verderop kunnen wij gemakkelijk bij het hek komen. Daar groeien geen struiken.’

‘Ben jij niet bang dat die hond gaat bijten?’ klaagt Ali: ‘misschien is die hond vals.’

‘Ik weet het niet, ik heb alleen gezien dat dat beest erg mager is. Hij heeft niets te eten.’

Jeroen loopt snel naar het hek en roept de hond.

De hond blaft en blijft bij zijn hok staan.

‘Kom dan beestje? Kijk eens wat ik hier heb?’

‘Gooi toch wat voer over het hek.’ oppert Ali.

‘Ja, maar niet alles. Ik wil kijken of hij uit mijn hand eet. Hij bijt vast niet.’

Jeroen gooit voer over het hek.

De hond komt langzaam naderbij.

Eerst snuffelt hij in de lucht dan ruikt hij het voer dat op de grond ligt.

Hij slokt het gulzig naar binnen.

Jeroen heeft zijn handen tussen de hekken gewrongen om het beest te kunnen aaien.

Hij heeft een stukje vlees vast en wappert ermee.

Opeens rent de hond op Jeroen’s hand af.

‘Hap’. De hond is zo gulzig dat hij in Jeroen’s hand bijt.

‘Au,’ gilt die: ‘rustig beest! Rustig eten!’

Jeroen is bijna door al het voer heen.
Hij heeft alleen nog hondenworst in het zakje.
'Wil jij ook wat geven, Ali?' vraagt hij.
'Nee, doe jij dat maar, straks bijt hij mij.'
Ali vindt kijken leuker, hij zegt: 'ik wil Kroes straks
vasthouden. Ik vind het een grappige hond.'

'Dat is goed, maar eerst krijgt die hond nog worst.
Zie jij ergens een slootje, Ali? Die hond moet toch
ergens kunnen drinken?'

Ali kijkt rond, hij ziet geen slootje en ook geen bak
met water.

'Wij halen wel een plastic bakje met water bij mij
thuis voor die hond.

Wij hebben een heleboel van die dingen.'

'Best, laten we meteen gaan, dan zijn we snel weer
terug.'

HOOFDSTUK 3 SPULLEN VOOR DE HOND.

Het is een dag verder.

Ali en Jeroen willen dat de hond goed te eten krijgt. Zij leggen al hun spaargeld bijeen om een voorraad eten in te slaan.

Na schooltijd haasten zij zich naar de dierenwinkel. Zij kopen droogvoer en blikjes hondenvoer een bakje en kluiven.

Bij het tankstation kopen zij een lege jerrycan om water mee te kunnen nemen.

‘Ik zet het voer in de berging,’ zegt Jeroen: ‘wat we nu nodig hebben, nemen we mee. Vul jij vast die jerrycan met water.’

Hij wijst naar een deur: ‘daar is een hok waar je water kunt tappen.’

Als het voer opgeruimd is en de jerrycan vol water is moet Kroes nog gehaald worden.

‘Waf, waf, waf,’ blaft hij blij als Jeroen binnenkomt.

‘Kom mee Kroes, we gaan weer naar dat zielige hondje. Ali doe jij de riem om bij Kroes? Ik zie mijn moeder’s telefoon, daar kunnen we foto’s mee maken. Wil jij Kroes weer uitlaten?’

‘Mij best.’ zegt Ali, die allang niet meer bang is voor Kroes.

De twee wandelen naar het terrein waar het zielige hondje rondloopt.

‘Hoe pakken wij dit aan,’ zucht Jeroen: ‘die hond moet water, maar het drinkbakje kan niet over het hek gegooid worden. Het zou waarschijnlijk ondersteboven op de grond belanden.’

‘Als ik het nou dwars tussen de hekken door schuif?’ oppert Ali.
‘Past dat? Die plastic bak gisteren ging ook niet.’
‘We hadden beter een gietertje kunnen kopen.’
‘Wacht ik heb al een idee, we hebben een plastic bakje van de hondenkluijjes dat past wel tussen het hek.
‘Schenk jij wat water in het bakje, dan gooi ik telkens een plonsje in het drinkbakje.’

De hond ziet dat er bij het hek iets gebeurt.
Hij begint luid te blaffen en rent dan zijn hok in.
Alleen zijn blaffende snoet is te zien.

‘Hij is bang, ik gooi eerst nog eten neer, dan lopen we naar achteren.’

De jongens verstoppen zich een tijdje tussen de struiken.
De hond komt nieuwsgierig te voorschijn.
Heel voorzichtig en schrikachtig loopt hij naar het bakje bij het hek.
Eerst drinkt hij en daarna schrokt hij al het eten naar binnen.

‘Heb je al foto’s van hem gemaakt?’ vraagt Ali.
‘Ja, ik heb er al een paar. Wil je die al zien?’
‘Ach, ik zie zijn ribben,’ zucht Ali: ‘dat is toch niet gewoon?’
‘Je hebt gelijk, die arme hond is te mager, we moeten hem goed voeden. Wil jij het kluijje geven?’ vraagt Jeroen.
‘Geef maar, ik ga hem proberen te aaien.’
Ali loopt naar het hek en roept: ‘hondje kom dan?
Hoe zou die hond eigenlijk heten? Hondje, hondje!’

Ali houdt zijn handen tussen de twee hekken, hij houdt de kluif stevig vast.

‘Hij komt, zie je dat?’ reageert Ali als de hond naar hem kijkt.

Met zijn oren naar achteren gericht komt de hond stapvoets dichterbij.

Heel trillerig en voorzichtig ruikt hij aan het kluifje. Dan likt hij eraan.

‘Lieve hond, brave hond, lekker hè dat kluifje?’

Ali aait de hond. De hond schrikt ervan, hij laat zijn tanden zien.

Met een vaart holt hij naar zijn hok terug.

‘Ik gooi het kluifje wel over het hek, dan vind hij het straks wel.’ zegt Ali teleurgesteld.

‘Ga eens opzij Ali, dan doe ik nog wat water in het drinkbakje.’

Jeroen giet water in het drinkbakje.

‘Weet je wat ik ga doen?’ zegt hij: ‘ik ga een gietertje kopen, dat is handiger dan dit plastic bakje. Ga je mee? Ik breng eerst Kroes thuis.’

‘Oké, mag ik Kroes weer aan de lijn doen?’

Ali vindt honden uitlaten leuk worden.

De twee hollen met Kroes naar huis.
Ali gaat mee naar boven.
'Wil jij wat drinken Ali? Er is siroop.'
Ali knikt waarna Jeroen limonade inschenkt.
'Wil je mijn kamer zien?'
Jeroen laat trots zijn kamer zien.
Ali wijst naar Jeroen's bed.
'Er ligt geld op je bed, moet je dat niet ergens opbergen?'
'Nee Ali, dit is jouw spaargeld, dit is over.
Ik heb alles bij elkaar opgeteld en door tweeën gedeeld. Eerlijk toch?'
Ali is blij, hij wist niet dat er nog geld over was.
'Ik betaal ook de helft van het gietertje.' zegt hij trots.
'Dat is niet veel, in het tuincentrum liggen die in de eurobak.'
Jeroen voelt in zijn broekzak, hij zoekt zijn portemonnee, maar haalt de telefoon te voorschijn.
'Oei, die moet ik even terugleggen voor ik dat vergeet.'
Hij legt de telefoon terug en pakt zijn portemonnee uit zijn broekzak.
'Ik heb gelukkig ook nog geld over.'
Hij telt het even.
'Heb jij je drinken op, dan kunnen we gaan.' zegt hij.

Zij zetten hun glas in de keuken en rennen de deur uit. Zij kopen een balletje en een gietertje voor het arme lieve hondje.

'Tot morgen Ali,' zegt Jeroen: 'dan ga je toch weer mee hè?'

HOOFDSTUK 4 MAMA GRIJPT IN.

Op donderdag is de moeder van Jeroen altijd vrij.
Zij zorgt die dag voor Kroes.
Als hij uitgelaten is neemt zij zich voor om met haar
fiets naar het winkelcentrum te gaan.
Tot haar verbazing ziet zij dat er grote zakken
hondenvoer tegen de fiets staan.
In de hoek staan vele blikken hondenvoer.
'Nou moe, waarom staat hier zoveel voer?'
Zij denkt dat haar man die daar heeft neergezet.
'Nou, dat scheelt weer,' denkt zij blij: 'ik hoef
voorlopig niets voor Kroes te kopen.'
Lachend trekt zij de deur van de berging dicht.

Een kwartiertje later is zij bij het winkelcentrum.
'Zo nu even mijn fiets wegzetten en daarna ga ik
eerst ergens koffie drinken.' denkt mama.
Mama is blij dat zij vandaag niet hoeft te werken en
lekker de tijd heeft.
Zij ziet een gezellig plekje om koffie te gaan drinken.

'Daar ga ik heen.' denkt zij.
Zij zet vlug haar fiets in de beveiligde
stalling en wandelt dan naar een
restaurant.
Daar bestelt zij koffie en appeltaart
waar zij even op moet wachten.
Omdat mama niets te doen heeft
prutst zij aan haar telefoon.
Zij bekijkt al haar foto's.
'Jandorie,' denkt zij: 'Jeroen heeft
mijn telefoon gebruikt er staan foto's op die ik niet
gemaakt heb. Dat wil ik niet hebben! Hij moet van
mijn telefoon afblijven!'

Zij klikt op iedere foto.

‘Wat een mager beest!’ denkt zij: ‘waar is die hond gefotografeerd? Ik moet het hem straks maar vragen. Wacht eens, zou dat voer beneden in de berging voor die hond zijn? Ik denk het haast wel, hier moet ik meer van weten.’

Zij doet haar telefoon in haar jaszak en neemt zich voor om met Jeroen te praten.

Mama is allang thuis als Jeroen ‘s middags binnenkomt.

‘Kom eens Jeroen!’ roept zij.

‘Wat is er mam?’ vraagt Jeroen.

‘Jij hebt mijn telefoon gebruikt om foto’s te nemen. Je weet dat je van mijn spullen af moet blijven.’

‘Ja maar...’

‘Waar heb je die hond gefotografeerd?’

‘Op het braakliggende terrein hier in de buurt.’

‘Heb jij soms ook dat hondenvoer in de berging gezet?’

‘Ik heb het samen met Ali gekocht. Die hond is uitgehongerd. We gaan hem voortaan voeren.

Gistermiddag hebben we nog een bal en een gietertje gekocht, want daar is geen water.

Zo kunnen we het drinkbakje beter vullen.’

‘Luister eens, jij laat me nu die plek zien waar die hond is. Doe je jas maar weer aan.’

‘Gaan we hem halen? Nemen we Kroes mee?’

‘Nee, Kroes is al naar buiten geweest. We gaan op de fiets. Ik wil alleen weten hoe mager die hond is.’

Jeroen neemt nog wat eten en kluijjes mee.

Wat eigenlijk niet nodig is, want hij heeft vandaag al eten gebracht.

Jeroen laat zijn moeder het braakliggende terrein zien.
Zij zetten hun fiets neer en lopen naar het hek.
De hond is niet te zien, die ligt in zijn hok.
'Kun jij hem roepen?' vraagt mama.
'Ik zal hem met dit eten lokken. Hond! Hondje kom, kom!' Jeroen roept een paar keer.
Net als mama weer weg wil gaan, komt de hond tevoorschijn.
Hij kent Jeroen al en weet dat hij eten krijgt.
Mama kent hij niet, hij blaft en laat zijn tanden zien.
'Het is een vals kreng.' concludeert mama bang.
'Hij doet niks, let maar op. Hond? Hondje ik heb hapjes!'
De hond ruikt het voedsel en holt op Jeroen af.
'Hij bijt je hoor Jeroen! Haal je handen tussen dat hek vandaan.' waarschuwt mama.
Maar de hond bijt niet. Hij kwispelt en eet uit zijn handen.
Mama maakt snel wat duidelijke foto's van de hond.
'Zijn jullie echt de enige die deze hond voeren? Heeft de hond verder niets? Jeroen, dit' kan echt niet. Die hond is uitgemergeld, hij moet goed verzorgd worden. Het spijt me van al het eten dat jullie voor hem gekocht hebben, maar ik moet ingrijpen.'
'Ja maar... dan halen zij hem weg.' protesteert Jeroen.
'Hoe moet het dan met hem, als jij niet meer voor hem kan zorgen? Wil jij soms dat hij dan doodgaat?'

Mama belt de dierenambulance.

HOOFDSTUK 5 DE DIERENAMBULANCE.

Na een uur belt mama weer.

‘Waar blijft de ambulance? Ik wacht hier al een uur.’

‘Het is niet spoedeisend,’ zegt de mevrouw: ‘de auto haalt eerst de dieren die meteen zorg nodig hebben. De auto komt ongeveer over een half uurtje.’

Mama heeft geen zin om te wachten.

‘Kom Jeroen, ze weten waar ze moeten zijn.

We gaan zelf eten. Het wordt donker en jouw vader zal inmiddels thuis zijn.’

Ze fietsen naar huis terug.

Een uur daarna komt de dierenambulance aanrijden.

‘Ik ben bij het terrein, ik ga nu naar de hond kijken en verken het terrein.’ zegt de ambulancebroeder.

Hij klimt over het hek.

‘Zo, wat ben jij een brave hond. Mag ik je even aaien? Wat zit je ruim in je vel!’

De hond kwispelt.

‘Nou, nou jij bent wel mager zeg! Hebben zij jou niet gevoerd? Mag ik je tandjes zien? Mag ik in je bekje kijken? O, o ik denk dat je mee moet.

Ik ga nu even dit veldje rond om te kijken hoe je woont.’

De hond loopt mee.

‘Wat heb je een vies hok, het dak is ook stuk.

Waar staat je drinkbak, behalve die nieuwe dan?

Ik ga weer over het hek, ik neem je straks mee.

Ik mag je niet zomaar meenemen. We gaan eerst het hek open laten maken.’

De ambulancebroeder klimt over het hek en loopt naar de ambulance terug. Hij spreekt met de ambulance - post.

‘Willie, ik heb de politie nodig, het hek moet open want de hond moet mee.’

‘Oké Kees, ik stuur hen.’

Na een poosje komt een politiewagen aanrijden. Twee agenten stappen uit.

‘Goedenavond, ik ben Kees Hout, mag het hek open want die hond moet mee.’

‘Ook goedenavond, hangt hier ergens een bord waarop een adres staat van de eigenaar van dit terrein?’ vraagt een agent.

‘Ja ik heb een bord gezien, maar ik kan er niet bij. Ik kan niet lezen wat erop staat, er staan bramenstruiken voor.’

‘Dan zullen we die moeten snoeien. Laat maar zien waar die hangt dan bellen we eerst met de eigenaar.’ zegt één van de agenten.

Ze vinden het bord met het telefoonnummer van de eigenaar.

Zij krijgen geen gehoor. Het nummer bestaat niet meer.

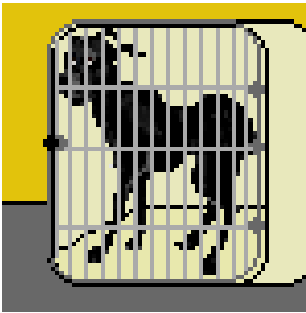
‘Is die hond verwaarloosd?’ vraagt één van de politieagenten.

Kees zegt boos: ‘ja hij is broodmager en ziek, zijn pels zit vol viezigheid en beestjes. Hij heeft geen eigen voerbakken en zijn hok is kapot. Ik kan hier zo kwaad om worden! Een paar kinderen hebben hem pas gevoerd, die hebben dat bakje neergezet.’

‘Hadden zij jullie gebeld?’ vraagt de agent.

‘Nee hun moeder, moeten jullie haar adres?’

‘Graag.’

‘Ik zal het even aan Willie vragen.’

Terwijl Kees bij de ambulance staat, knippen de agenten het slot door.

‘Het hek is open, de hond kan mee.’

Wij laten een brief achter

die wij aan het hok vastmaken.

Als de eigenaar langs mocht komen, vindt hij die wel. Hij moet dan naar het politiebureau komen.’

Kees zet de hond achterin de ambulance, hij rijdt het terrein af en de politie sluit het hek.

HOOFDSTUK 6 IN HET ASIEL.

De dierenambulance stopt voor het dierenasiel.

Kees stapt uit en belt daar aan.

‘Hoi, kom binnen.’ zegt een meisje.

Zij geeft Kees een hand, zij vraagt: ‘wat heb je bij je?’

‘Een verwaarloosde hond, hij heeft doktershulp nodig. Is de dierenarts er nog?’

‘Hij is nog bezig, ik zou zeggen, wacht even.’

‘Ik haal de hond.’ Kees loopt naar de ambulance.

‘Zo diertje, je mag eruit. Ik heb een mooie riem die je om mag. We gaan zo naar de dokter, dan word jij snel beter.’

De hond jankt maar hij houdt zich rustig als de riem wordt omgedaan.

‘Je bent een lief beest, kom maar mee.’

De assistente van de dierenarts vraagt waar de hond is gevonden en of hij een baas heeft.

Kees vertelt over het terrein en dat het beestje verwaarloosd is en dat hij niet weet wie zijn baasje is.

‘Zo, jij’ bent een dunne hond!’ roept de dokter als Kees met de hond de behandelkamer binnen mag.

‘Zet hem maar op de tafel, dan onderzoek ik hem eerst even vluchtig. Morgen doen wij het grote werk.

‘Hij is uitgedroogd, hij moet vocht hebben, hij moet aan het infuus.

Hij krijgt eerst vitamine injecties en een pilletje tegen wormpjes en een prik om rustig te worden.

‘Loes, smeer die hond in met anti vlooien en teken crème en doe hem na een half uur in bad. Scheer zijn pootje kaal en geef hem dan het infuus!’
En tegen Kees zegt hij: ‘morgen krijgt hij een bloedonderzoek. Dan zien we verder.
Hij krijgt zo eerst een bad en een warm hok.
Het is fijn dat je hem gebracht hebt. Hier zit hij goed.
Dank je wel en tot ziens!’

‘Jullie ook bedankt.’ lacht Kees, hij is blij dat de hond gered is.
‘Ik ga snel weg want ik moet nog een poes wegbrengen. Haar bazinnetje zal wel naar haar uitkijken.’
Kees stapt in zijn ambulance en rijdt weg.

De assistente zorgt voor de hond. Als de hond is gewassen en droog is, scheert zij zijn pootje kaal. Zo, nu breng ik je eerst naar je hok, daar krijg je jouw infuus, daarna moet je lekker slapen. Zij aait hem.
‘Jij krijgt een nummer want jij hebt schijnbaar geen naam. Als jouw baas je komt halen vullen we die wel in. Kijk eens, je heet voorlopig nummer 321.’

Even later ligt er een tevreden verzorgde hond in het hok, die meteen in slaap valt.

Dan is het rustig in het asiel. Er branden maar enkele lampen, elk dier slaapt.

De volgende ochtend wordt bij nummer 321 bloed afgenomen. En dan blijkt dat de hond toch nog een poos moet blijven.

Die ochtend belt Jeroen's moeder hoe het met de hond gaat.

Zij vertellen dat de hond nog wel een tijdje moet blijven omdat hij nog niet gezond is.

Zij vertellen haar ook dat zij best naar hem mag komen kijken.

'Mag het donderdag?' vraagt Jeroen's moeder.

'Dat is goed.' zegt de assistente.

'Mag ik ook kinderen meebrengen?'

'Natuurlijk, ik zie jullie donderdag. De hond zal wel blij zijn als hij jullie ziet.'

Als het dan eindelijk donderdag is, wandelen Ali en Jeroen en zijn moeder het asiel binnen.

'Ik wijs jullie zijn hok,' zegt de assistente: 'kijk hij wordt momenteel verzorgd. Zijn hok wordt schoongemaakt en hij krijgt straks vers eten.

Het gaat goed met hem, hij heeft geen infuus meer nodig en hij knapt al op. Hij wordt al iets dikker.

Het arme dier was zo mager. Het is een lief beest, echt een familie hond.'

'Hij reageerde wel agressief.' zegt mama.

'Nee hoor,' roept Jeroen: 'hij was onzeker, hij was bang. Wij waren vreemde mensen voor hem, misschien had die hond een rot baas!'

'Een rot baas had hij zeker,' zegt mama: 'hoe kun je een hond zonder eten en drinken laten? Dan ben je toch zelf een beest? Overigens beesten zijn liever.'

'We hebben nog niets gehoord over zijn baas.

De politie moet dat maar uitzoeken.' zegt de assistente. Zij kijkt vragend naar mama.

'Willen jullie deze hond niet adopteren als blijkt dat zijn baas hem niet meer terug krijgt?'

'Wij hebben al een hond dat vind ik genoeg. Hij is best vaak alleen, Jeroen moet naar school. Nee geen hond erbij. Kroes is al duur zat.'

'Tja een dier kost geld, ze hebben niet alleen voer nodig maar ook prikken en verzorging.' merkt de assistente op.

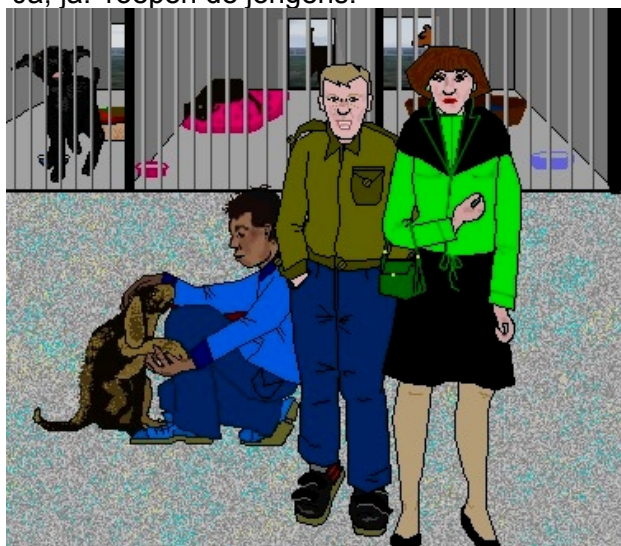
Jeroen kijkt verdrietig.

'Ik wil best een hond,' zegt Ali plots: 'maar ik weet niet of ik een hond mag hebben. Mijn moeder wil geen beesten in huis, misschien wel vissen.'

De assistente lacht.

'Vissen zijn ook leuk en mooi zelfs, maar die moeten ook verzorgd worden. Weet je wat, vraag het haar. Vraag of jij een hond of een poes mag. Er zijn hier een heleboel, willen jullie die ook zien?'

'Ja, ja!' roepen de jongens.

'Jullie mogen even zelf rondlopen, tot straks.'

HOOFDSTUK 7 SNOBBES.

De jongens doorkruisen het hele asiel. Zij kijken bij de honden en bij de katten.

‘Kunnen wij er echt geen eentje bij?’ vraagt Jeroen.

‘Nee, daar begin ik niet aan. Een hond is meer dan zat.’ antwoordt zijn moeder.

‘Maar dan heeft Kroes gezelschap!’ jammert Jeroen.

‘Hou op met zeuren! Het is gewoon te prijzig voor ons. Neem, nou Kroes, die moet geregeld naar de trimster. Hij krijgt zijn inenting en hij heeft apart voedsel. Dat wat jij beneden hebt staan is eigenlijk niet goed voor hem. En dat is niet alles hoor!’

‘En als ik dan een krantenwijk neem?’

‘Het is nee en het blijft nee!’

‘Een poes dan? Kijk ma, die licht grijze, kijkt die niet lief?’

Jeroen’s moeder lacht: ‘Kroes jaagt op katten dat wordt dan wat! Nee ook geen kat.’

‘Ze hebben hier ook schilpadden en konijnen.’

‘Hou op Jeroen, ik ga nu naar huis!’

Jeroen’s moeder loopt met grote stappen naar de uitgang. Daar komen zij de assistente weer tegen.

‘Willen jullie echt geen diertje? Ze zijn zo lief!’

‘Misschien mag ik een hond, ik ga het vragen.’ zegt Ali.

‘Mogen wij volgende week weer komen kijken?’

vraagt Jeroen aan de assistente.

‘Misschien willen jullie zaterdag wel helpen, er is hier genoeg te doen.’

‘Leuk,’ zegt Ali: ‘maar dat moet ik ook eerst vragen.’

‘Nou ik hoor het wel, tot de volgende week, dag!’

De assistente sluit de deur achter hen.

Zij loopt naar hond nummer 321.
De hond ligt in een mand en doezelt soms weg.
Ze aait de hond en geeft hem schoon drinkwater.
'Ik zal eens vragen of de politie al iets meer weet
over jou. Jij verdient een goed tehuis.'

In haar kantoortje belt zij met de politie.
Zij krijgt te horen dat de eigenaar zijn terrein heeft
verkocht aan de gemeente.
De hond was niet van hem, had hij gezegd.
Het beest is door iemand anders op het terrein
gedumpt.

'Arm dier!' denkt de assistente, zij loopt de
behandelkamer binnen.
'Nummer 321 mag geadopteerd worden, hoe is het
met zijn gezondheid?'
'Even kijken,' zegt de dierenarts, hij neust in zijn
computer.
'Hij is nog steeds te mager, zijn bloed is nog niet
helemaal in orde. Verder is hij zo gezond als een
vis. Ik meen dat hij over een week of twee
geadopteerd mag worden.'
'Fijn, dan kunnen we een baas voor hem zoeken.'

Het is zaterdag als Ali aanbelt bij het dierenasiel.
'Ik kom helpen.' zegt hij.
'Wat fijn, tot hoe laat kun je blijven?' vraagt een
helpster.
'Tot twee uur, mag dat?'
'Zeker, we zijn hartstikke blij dat je ons wilt helpen,
de dieren ook.'
Zij brengt Ali naar een werkkast waar een
mopemmer in staat.
'Ik veeg, jij dweilt kun jij dat?'

‘Dat kan ik wel hoor!’

Ali zwoegt tot twee uur, dan moet hij naar het kantoortje, daar zit de dierenarts.

‘Zo jongeman het is fijn dat jij ons geholpen hebt, hier is wat geld voor de moeite. Kom je nog eens een keer?’

‘Ik mag van mijn moeder een hond!’ zegt Ali trots: ‘en ik weet al welke ik wil hebben.’

‘Dat is vlot, dus jij hebt er daarnet al één uitgekozen?’

‘Ja, ik ken die hond al.’

‘Daar moet ik het mijne van hebben, laat zien die hond! Kom mee, ik wil weten welke hond jij kent.’ zegt de dierenarts verrast.

Hij loopt met Ali langs de schone hokken.

‘Het ruikt weer fris, heerlijk.’ zegt hij.

‘Hier is hij, ik ga hem Snobbes noemen.’

‘Wat een gekke naam, hoe kom jij eraan en hoe komt het dat jij deze hond kent?’

‘We gaven hem eten en water, hij was helemaal alleen, hij had niks.’ zucht Ali.

‘O, ben jij één van die jongens. Zeg, hoe kom jij aan die naam?’

‘Hij loopt als een snob, als hij blij is loopt hij deftig met zijn kop omhoog. Dat vind ik zo leuk, daarom noem ik hem Snobbes.’

‘Dat weten we dan, ik zal er voor zorgen dat het nummertje weggehaald wordt. Ik vrees dat jij nog even geduld moet hebben. Snobbes moet hier nog twee weken blijven.’

Je mag hem halen... natuurlijk met je ouders, als hij helemaal gezond is. Hebben jullie telefoon?’

‘Ja, mijn moeder heeft een mobieltje.’
‘Als jij het nummer weet, mag jij het opschrijven.
Loop maar weer mee naar het kantoor.
Ik ga haar bellen of jouw verhaal klopt, want anders
gaat Snobbes naar andere mensen. Snap je?’

Ali schrijft haar nummer op.
De dierenarts belt haar meteen.
Hij vraagt haar of het klopt dat Ali de hond mag
hebben. Hij praat over de gezondheid van de hond.
Ali staat gespannen te luisteren.
De dierenarts vertelt zijn moeder dat zij voor de
hond moet betalen. Hij vertelt haar ook dat zij
hondenspullen en voedsel moet kopen.
‘Dus is het goed?’ zegt de dokter door de telefoon:
‘wij geven hem ook zijn jaarlijkse prik en een chip, u
kunt hem over twee weken komen halen.’
Wat is een chip? vraagt Ali.
‘Dat is een dingetje voor onder zijn velletje.
Als hij weggevoerd is en iemand brengt hem naar
een dierenasiel kunnen wij die aflezen met een
apparaatje. Dan weten wij waar hij thuishoort.
Iedere hond en kat moet zoiets hebben.
Als je wilt mag je komen kijken hoe we dat doen.
Kom woensdagmiddag om halftwee even langs, kan
dat?’
Ali knikt.
‘Tot woensdagmiddag beste vent.’
‘Dag dokter.’

Ali vertelt dezelfde dag aan Jeroen dat hij Snobbes
krijgt. ‘Dan kunnen we samen onze honden uitlaten.’
lacht Jeroen.

Woensdagmiddag staat Jeroen voor halftwee bij het asiel. Hij wordt meteen binnengelaten. Hij moet in de wachtkamer wachten totdat de dierenarts hem roept. Eindelijk is het zover. De assistente komt met Snobbes naar hem toelopen.

'Hier,' zegt zij: 'houdt zelf jouw hond maar vast. Gelukkig heb je hem al een naam gegeven, een gekke, maar die past wel bij hem.'

'Kom maar binnen!' zegt de dierenarts. Ali loopt met Snobbes de behandelkamer binnen.

'Hij is al lekker dik geworden hè dokter?' zegt Ali enthousiast.

'We gaan hem eerst wegen, dan krijgt hij zijn prik. Wat hebben wij het druk jongen!'

'Krijgt hij ook zijn chip?'

'Hij krijgt zijn chip. Ik ga ook naar zijn hartje en longen luisteren. Ik denk dat jij hem volgende week woensdag kan komen halen, goed?'

'Wat is hij toch mooi.' zucht Ali.

Als de dierenarts klaar is met Snobbes, mag Ali hem naar zijn hok brengen.

Hij blijft nog een tijdje bij hem, daarna gaat hij naar Jeroen.

‘Ik krijg hem volgende week woensdag, Jeroen!’ roept hij blij. We gaan dan samen onze honden uitlaten hè?’

‘Mijn vader brengt het voer naar jullie huis, ik heb hier ook het balletje. Ha, ha, het gietertje hou ik maar zelf, dan heb ik ook nog iets.’ schatert Jeroen.

Het lijkt voor Ali of de week heel langzaam voorbij kruipt.

Dan is het eindelijk weer woensdag.

Ali is blij dat hij vandaag de hond krijgt.

Zijn vader gaat met hem naar het asiel.

Hij heeft een mand met een kussentje voor Snobbes gekocht. Dat ligt nog achterin de auto.

Ali loopt met een nieuwe riem naar binnen.

Zij krijgen een hondenpaspoort waar al de informatie over Snobbes instaat.

Papa krijgt nog enkele dingen te horen en als alles is geregeld mag Snobbes mee.

Ali is niet langer angstig voor honden en Snobbes is ook geen angstige hond meer.

Hij loopt fier mee naast Ali, hij ziet eruit als een gelukkig dier.

En als Jeroen met Kroes meeloopt is Snobbes helemaal gelukkig.

EINDE.